

Den gamle kone, der ville have en nisse

Der var engang en gammel kone, der gerne ville have en nisse. Hun havde slidt og slæbt alle sine dage, og nu havde hun sparet sammen til at få sit eget hus. Det var lille og lavt, men der var både køkken, en stue og en forstue. Hun var lykkelig, da det hele var i orden.

"Nu har jeg alt, hvad man kan ønske sig", sagde hun.

"Det eneste, jeg mangler er en nisse. Men hvor i alverden skal jeg få en nisse fra?"

I det samme fløj en lille musvit hen til køkkenvinduet og pikkede på ruden. Den kom fra skoven, hvor der boede mange nisser, og den vidste lige præcist, hvordan sådan en kunne fristes til at bo hos et menneske. "Du skal lokke ham til dig med god mad", sagde fuglen, og så tog konen en blomstret skål og en fin lille træske fra køkkenskabet. Bagefter kogte hun risengrød, hældte grøden i skålen og lagde en stor smørklat i midten.

"Den grød kan ingen nisse stå for", tænkte hun og stillede skålen op på loftet. Og så gik hun i seng.

"I morgen har jeg en nisse", sagde hun til sig selv. "Og det er lige så sikkert som amen i kirken", men da morgenen kom, havde katten ædt grøden, og der var ingen nisse at se. I sin fortvivlelse kaldte hun på musvitten og klagede sin nød.

"Du skal nok lokke ham med en ny fin hue", sagde musvitten. Og så strikkede hun den fineste røde nissehue med lang kvast. Den var så smuk, at hun ikke kunne se sig møt på den. Hun hængte den op i æbletræet, og så gik hun i seng.

"I morgen er nissen her", sagde hun til sig selv. "Det er lige så sikkert som amen i kirken". Men da morgenen kom, var huen blæst op i toppen af grantræet. Der sad den og lyste op. Men nogen nisse var der ikke at se.

Igen måtte konen have hjælp af fuglen, hun vidste ikke sine levende råd, men en nisse måtte hun have. Fuglen kom med det samme og havde endnu en måde hvorpå konen kunne få en nisse.

"Du skal lokke ham med en skinnende mønt" kvidrede fuglen.

Om aftenen lagde hun en mønt på vinduets sålbænk, og så gik hun i seng.

"I morgen er nissen kommet", sagde hun til sig selv. "Det er lige så sikkert som amen i kirken." Men da hun vågnede næste morgen, så hun en skade flyve væk med mønten. Og af nisser var der ikke det mindste spor.

Den gamle kone blev ude af sig selv. Hun satte sig på dørtrinet og græd og græd, for hun anede ikke, hvad hun nu skulle gøre.

"Jeg har slidt og slæbt alle mine dage", sagde hun, "og nu skulle jeg have det så godt. Men hvordan skal jeg bære mig ad med at få en nisse."

Ingen svarede hende, den lille musvit var som sunket i jorden.

Dagene gik. Den gamle kone passede sit hus, og alt var så nypudset, at det skinnede og blinkede. Men rigtig hyggeligt var der ikke. Det kunne der ikke blive uden en nisse, syntes den gamle kone.

Folk gik forbi ude på vejen, men hun talte aldrig med dem. Hun havde altid klaret sig selv, uden at nogen hjalp hende. Så hvad skulle hun have med andre at gøre? Hvis nogen bad om vand, viste hun dem tvært, hvor kilden var. Bad de om en bid brød, fik de nej. Hun hverken ville eller ønskede at dele med andre. Og så gik hun der og passede sit hus og undrede sig over, at ingen nisse havde lyst til at slå sig ned hos hende.

Årene gik, og det blev klart, at der manglede noget i huset. Væggene slog revner, vinduerne blev utætte, og taget var ved at falde sammen. Til sidst vidste den gamle kone ikke sine levende råd. Hun satte sig på trappestenen og standsede alle, der gik forbi.

"Jeg har slidt og slæbt hele mit liv for at spare sammen til mit hus", jamrede hun.

"Men nu er det hele ved at falde fra hinanden. Hav medlidenhed med mig! Hjælp mig!"

Men der var ingen, der havde lyst til at hjælpe hende, selv den lille musvit havde ikke flere råd at give af og viste sig ikke.

Folk sagde endda: "Hvorfor skulle vi hjælpe dig? "Har du nogen sinde hjulpet et andet menneske?"

Vinteren kom. Det blev meget koldt, og sneen fæg ind ad de utætte vinduer.

En dag hen imod jul kom en lille pige gående på den snedækkede vej.

Hun var laset klædt og frøs så hun var helt blå. Træskoene havde gnavet store huller i hendes strømper. Hun kæmpede sig tappert frem mod blæsten og sneen, men selv om hun var alene i verden og hverken havde far eller mor, turde hun ikke banke på hos den nærige gamle kone.

Konen stod ved vinduet og så ud på vejen. "Sådan en lille størrelse" tænkte hun. "Har jeg ikke selv engang været en lille sølle pige?"

I en fart kom hun ud på vejen og greb fat i pigen. Pigen var bange og strittede imod, men det nyttede ikke. Ind kom hun. Der blev tændt ild i komfuret, og grødgryden blev sat over. Hej -, hvor det knitrede og boblede!

Den gamle kone trak pjalterne af den lille, magre krop og svøbte pigen i det gamle kludetæppe. Det var blødt og varmt, og grøden smagte dejligt.

Tænk -, at den nærige kone alligevel var så rar! Og så faldt den lille pige i søvn i stolen ved komfuret. Den gamle kone sad og så på hende. At have sådan en lille størrelse at tage sig af, det var noget andet end at sidde mutters alene.

"Mon hun vil gå sin vej i morgen?" tænkte den gamle kone. "Jeg har ikke fortjent

andet. Men måske alligevel! Hun har jo hverken far eller mor eller hjem."

Det blev morgen, og da den lille pige vågnede, smilede hun til den gamle kone.

Hun ville hellere end gerne blive der. Og den aften så den gamle kone med sine egne gamle øjne, hvordan en nisse med en lille musvit på skulderen gled ind gennem døren, listede sig hen til bordet og spiste af den levnede grød. Bagefter gik nissen lydløst rundt, som ville han se efter, hvad han først skulle tage fat på for at bringe huset i orden. For som I alle ved kan nissen være meget flink og hjælpsom, dersom han får sin grød.

Og denne nisse med sin lille musvit bor stadig hos den gamle kone den dag i dag.

Frit efter Jeanna Oterdahl: "Ilsebyttan og andre barnsagor".